

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 285/2563

พนักงานอัยการจังหวัดเวียงสระ โจทก์ นาย ป. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 371, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 227, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72 ทวิ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 339, 340 ตร., 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคารถจักรยานยนต์ 40,000 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตร., 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน จำคุก 15 ปี ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 16 ปี 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 11 ปี ให้จำเลยคืนรถจักรยานยนต์หรือใช้ราคาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นเงิน 40,000 บาท แก่ผู้เสียหาย ข้อหาอื่นในท้าย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2560 เวลาประมาณ 15 นาฬิกา ขณะนายสัญญา ผู้เสียหาย ซึ่งประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง ขับรถจักรยานยนต์ ไปซื้ออาหารที่ตลาดนัดหน้าอำเภอเคียนซา มีคนร้ายสวมหมวกไหมพรมปิดถึงหน้าผากยืนอยู่ริมถนนหน้าโรงเรียนเคียนซาเรียกผู้เสียหายให้หยุดรถ แล้วว่าจ้างผู้เสียหายให้ขับรถจักรยานยนต์ไปส่งที่บ้านกำนันขาว ระหว่างทางผู้เสียหายแวะจอดรถจักรยานยนต์หน้าร้านฮีโร่ยานยนต์ เพื่อสอบถามเกี่ยวกับป้ายทะเบียนรถจักรยานยนต์ คนร้ายจึงขอยืมรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายเพื่อขับไปดูแลเตาที่ร้านจำหน่ายแบตเตอรี่ซึ่งอยู่ห่างประมาณ 500 เมตร ผู้เสียหายให้คนร้ายยืมรถจักรยานยนต์ไปและยืนรออยู่หน้าร้านฮีโร่ยานยนต์ ต่อมาประมาณ 10 นาที คนร้ายขับรถจักรยานยนต์กลับมา จากนั้นผู้เสียหายขับรถจักรยานยนต์มีคนร้ายนั่งซ้อนท้ายไปตามถนนปลายทริกและถนนเขาเทิร์นสาย 44 มุ่งหน้าไปทางจังหวัดกระบี่เพื่อไปส่งคนร้ายที่บ้านกำนันขาว เมื่อผู้เสียหายขับรถจักรยานยนต์มาถึงที่เกิดเหตุ คนร้ายใช้อาวุธจี้ด้านหลังผู้เสียหายแล้วเอารถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไป ต่อมาเวลา 16.20 นาฬิกา ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ต่อ

ร้อยตำรวจเอกสมนึก พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเคียนซา วันที่ 2 มกราคม 2561

เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ในความผิดฐานอื่น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ สำหรับความผิดฐานมีอาวุธปืนมี ทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และยังคงให้ลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า พยานหลักฐานโจทก์ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าว เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้ ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืน นั้น เห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน ผู้เสียหายมีโอกาสดูเห็นคนร้าย 2 ครั้ง ครั้งแรก ขณะ คนร้ายยืนเรียกรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายแล้วว่าจ้างให้ผู้เสียหายไปส่งที่บ้านกำนันขาว และ ครั้งที่สอง ขณะคนร้ายพูดขอยืมรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายเพื่อขับไปดูแลเตเตอร์ โดยผู้เสียหาย เบิกความตอบโจทก์ถามถึงว่า ผู้เสียหายเห็นคนร้ายทั้งสองครั้งในระยะ 1 เมตร ดังนี้ แม้คนร้ายจะสวมใส่หมวกไหมพรมปิดถึงหน้าผาก แต่ก็มิได้บังใบหน้าแต่อย่างใด เชื่อว่าผู้เสียหายมีโอกาสดูเห็น และจดจำคนร้ายได้ว่าเป็นจำเลย ประกอบกับหลังเกิดเหตุ 8 วัน เมื่อผู้เสียหายพบจำเลยที่สถานี ตำรวจภูธรเคียนซา ผู้เสียหายก็แจ้งต่อร้อยตำรวจเอกธานี ผู้จับกุมจำเลยว่า จำเลยเป็นคนร้ายที่ ชิงทรัพย์ผู้เสียหายไป ตามคำเบิกความของผู้เสียหายและบันทึกคำให้การของร้อยตำรวจเอกธานี อันเป็นการสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น ฟังได้ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ ชิงทรัพย์รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไป ส่วนฎีกาของจำเลยข้ออื่น ๆ ที่คัดค้านว่าจำเลยไม่ใช่ คนร้ายเป็นเพียงรายละเอียดไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยข้างต้น จึงไม่จำต้องวินิจฉัย ปัญหาที่ ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่าจำเลยมีและใช้อาวุธปืนในการชิงทรัพย์หรือไม่ ผู้เสียหายเบิกความว่า เมื่อ จอดรถจักรยานยนต์ จำเลยลงจากรถและใช้อาวุธมีดหรืออาวุธปืนซึ่งผู้เสียหายไม่เห็นจี้ที่หลัง ผู้เสียหายขณะที่ผู้เสียหายนั่งอยู่บนรถจักรยานยนต์ แล้วบอกผู้เสียหายให้ลงจากรถจักรยานยนต์ และไม่ให้ผู้เสียหายหันมามอง พร้อมพูดว่า ถ้าหันมามองจะยิง แต่ผู้เสียหายให้การชั้นสอบสวนว่า เมื่อผู้เสียหายจอดรถจักรยานยนต์แล้ว คนร้ายลงจากรถและชักอาวุธปืนจี้ด้านหลังผู้เสียหาย ผู้เสียหายหันไปมองจึงเห็นว่าคนร้ายถืออาวุธปืนลูกโม่สีขาว ยาวประมาณ 4 นิ้ว ในมือขวา จากนั้น คนร้ายพูดว่า อย่าหันหน้ามาทางนี้ หันไปทางกระบี่ ถ้าหันมาจะฆ่าให้ตาย แตกต่างกัน เมื่อขณะ เกิดเหตุจำเลยใช้อาวุธจี้หลังผู้เสียหายในขณะที่ผู้เสียหายนั่งคร่อมอยู่บนรถจักรยานยนต์ การที่ ผู้เสียหายจะหันไปมองอาวุธที่อยู่ด้านหลังในระยะประชิดตัวและในลักษณะเอี้ยวตัวย่อมไม่ สามารถมองเห็นได้อย่างถนัดนัก ประกอบกับผู้เสียหายเบิกความและให้การตรงกันว่า เมื่อหันไป มอง คนร้ายก็ร้องห้ามในทันทีว่าไม่ให้หันไปมอง เชื่อว่าผู้เสียหายต้องเกิดความกลัวและไม่กล้าหัน มองไปอีก ผู้เสียหายจึงมีเวลาหันไปมองอาวุธที่จำเลยใช้จี้หลังผู้เสียหายในระยะเวลาอันสั้นมาก ทำให้สงสัยว่าผู้เสียหายมีโอกาสดูเห็นอาวุธที่คนร้ายใช้จี้หลังผู้เสียหายว่าเป็นอาวุธปืนดังที่ให้การไว้ ในชั้นสอบสวนหรือไม่ หรือเป็นเพียงความเข้าใจของผู้เสียหายเองว่าเป็นอาวุธปืน จึงฟังไม่ได้ว่า ผู้เสียหายเห็นอาวุธที่จำเลยใช้จี้ชิงรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายว่าเป็นอาวุธปืน ประกอบกับ เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถตรวจยึดอาวุธปืนได้จากจำเลย พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึง ยังมีความสงสัยตามสมควรว่า จำเลยมีและใช้อาวุธปืนชิงรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไปหรือไม่

ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยมีและใช้อาวุธปืนในการชิงทรัพย์ ยานยนต์ของผู้เสียหายหรือไม่ตั้งวินิจฉัยข้างต้น ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงและความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก จำคุก 6 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ชาติชาย โฆษิตวัฒน์ฤกษ์ · พิสุทธิ ศรีขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/285/2563>